

фіксується дата внесення інформації та присвоюється номер кримінального провадження.

Слідчий невідкладно у письмовій формі повідомляє прокурора про початок розслідування, підставу початку розслідування та інші відомості, передбачені частиною п'ятою цієї статті. У випадку, якщо відомості про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань внесені прокурором, він зобов'язаний невідкладно, але не пізніше наступного дня, з дотриманням правил підслідності передати наявні у нього матеріали до органу досудового розслідування та доручити проведення досудового розслідування.

Визнати досудове розслідування закінченим – означає визнати, що більше немає необхідності провадження будь-яких слідчих (розшукових) дій або інших процесуальних дій, спрямованих на збирання, перевірку та дослідження доказів: всі необхідні для прийняття підсумкового рішення докази зібрані, перевірені, досліджені та належним чином оцінені. Слідчий, прокурор оцінюючи зібрані в кримінальному провадженні докази, мають визначити, яке саме підсумкове рішення належить прийняти.

Отже, закінчення досудового розслідування – це заключний етап діяльності на стадії досудового розслідування, на якому приймається підсумкове для цієї стадії рішення. Досудове розслідування являє собою процесуальну діяльність уповноважених осіб, зокрема, щодо швидкого, повного та неупередженого розслідування.

Література:

1. Кримінально-процесуальний кодекс: Закон України від 13квітня 2012 року. № 4651-V. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789

ПІДЗАКОННІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ В СИСТЕМІ ПРАВА УКРАЇНИ

Цирульник В. О.

*студент II курсу спеціальності 081 «Право»
факультету права, економіки та кібербезпеки
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Підвищення ефективності правового регулювання суспільних відносин багато в чому залежить від системи джерел права та її складових елементів.

В умовах становлення нових суспільних відносин, що підлягають правовому регулюванню за допомогою норм права, правових звичаїв, нормативних договорів, правових прецедентів набуває актуальності проблема всебічного та комплексного дослідження ролі (місця) підзаконних нормативно-правових актів в системі джерел права. В силу своєї сутності і виконуваних функцій ця система повинна розвиватися в напрямку логічної завершеності, при збереженні своєї цілісності, оскільки лише узгоджуючись між собою, складаючи єдине системне утворення – юридичні джерела права зможуть досконало виконувати свої функції. Ця система повинна нести в собі оптимальні важелі стабільності і формалізованості, чіткості, ясності та ієрархічності і не містити протиріч.

Дослідження питання структури системи джерел права з боку взаємодії і розвитку її елементів показує, що вона динамічна, активно діє, розвивається і вдосконалюється, за посередництва правотворчої діяльності. З огляду на це, система джерел права являє собою концентрацію формально-закріплених правил поведінки найбільш активної системи соціальних норм, однієї з найважливіших систем соціального керівництва і управління, соціальної інтеграції і координації поведінки та діяльності членів суспільства. Система джерел права виступає важливою правовою категорією, умовою регулятивної та стабілізуючої ролі права, підставою для класифікації правової системи держави [3, с. 88].

Система джерел права має риси як об'єктивно виникаючого, історично законодавчого суспільного явища, що існує незалежно від волі індивідів, які застосовують вже сформовані форми права, так і певною мірою виступає продуктом творчості людей. Основними властивостями системи джерел права на думку Н.М. Пархоменко є: внутрішня узгодженість, суб'єктивно – об'єктивний характер та динамічність [2, с. 183]. Система джерел права – це не лише сукупність елементів. Характер системи визначається взаємопов'язаністю всіх видів джерел права.

Визначення місця підзаконних нормативно-правових актів в системі джерел права дасть змогу повніше розкрити властивості підзаконних нормативно-правових актів і виявити їх зв'язки з іншими елементами системи джерел права. Місце підзаконних нормативно-правових актів в системі джерел права можна розглядати шляхом співвідношення підзаконних нормативно-правових актів із законом, а потім з іншими елементами системи джерел права.

Підзаконні нормативно-правові акти являють собою комплексну правову категорію, мають власні ознаки, особливості та види. Підзаконні нормативно-правові акти – це вид правових актів, які містять обов'язкові, формально-визначені правила поведінки загального характеру, закріплені у письмових актах-документах, приймаються в офіційному порядку

суб'єктом підзаконної правотворчості, визначають межі можливої та належної поведінки усіх суб'єктів суспільних відносин.

Підзаконні нормативно-правові акти приймаються главою держави, урядом, міністерствами, іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування. Підзаконні нормативно-правові акти виступають результатом діяльності суб'єктів підзаконної правотворчості. В даному співвідношенні підкреслюється дія конституційного принципу розподілу влади на законодавчу, виконавчу та судову, де кожна гілка влади має виконувати покладені на неї функції відповідно до норм Основного Закону держави. Підзаконні нормативно-правові акти приймаються органом або посадовою особою, яка має визначену законом компетенцію. Це призводить лише до того, що підзаконні нормативно-правові акти можуть бути оперативні змінені, доповнені чи скасовані. Ось чому саме ці акти швидше можуть реагувати на зміну певних обставин [1, с. 27].

Завдяки цьому досягається гнучкість правового регулювання суспільних відносин в державі. Сьогодні, коли суспільство і суспільні відносини розвиваються бурхливо, час прийняття і ухвалення нормативного рішення відіграє важливу роль.

Підсумовуючи вищевикладене, можна стверджувати, що законодавчим регулюванням охоплюються майже всі сфери суспільних відносин, які вимагають правового регулювання. Проте, в одних випадках таке регулювання здійснюється в повному обсязі, що взагалі виключає будь – яке підзаконне регулювання, в інших же випадках, до предмета закону, відповідно до Конституції України, віднесено тільки визначення засад чи основ регулювання в тій чи іншій сфері суспільних відносин. Тоді, конкретне оперативне регулювання здійснюється підзаконними нормативно-правовими актами.

Місце підзаконних нормативно-правових актів визначається другорядним по відношенню до законів та нормативних договорів, первинним по відношенню до релігійних норм, правової доктрини, правового прецеденту та правового звичаю.

Література:

1. Ковальський В.С. Правотворчість: теоретичні та логічні засади. К.: Юрінком Інтер, 2005. 192 с.
2. Пархоменко Н.М. Джерела права: проблеми теорії та методології [монографія]. Київ: Юридична думка, 2008. 336 с.
3. Скаун О. Ф. Теорія права і держави : підручник. К. : Алента ; КНТ; ЦУЛ, 2009. 520 с.